ไอเดียแอพ 'BLOG-C' ผสานพลังออนไลน์สู่การลดคาร์บอน

"Imagination is more important than knowledge" หรือจินตนาการสำคัญกว่าความรู้ ของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของโลก อาจมีทั้งผู้ที่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย แต่ในงานโซเชียลมีเดียแล้ว คำคมอมตะนี้ดูจะเป็นเรื่องจริง

การปะติดปะต่อ ต่อยอด ความคิดจากการใช้งาน และสังเกตการเคลื่อนไหวของพลังโซเชียลมีเดีย ประกอบกับการไขว้คว้าหาโอกาสจากการเข้าสู่สนามแข่งขันอยู่เสมอ ทำให้แอพ "BLOG-C" กำลังเป็นเงารางๆ ในหน้าจอสมาร์ทโฟน เมื่อไอเดียเข้าตาบริษัทพลังงานรายใหญ่ หลังจากชนะการประกวด

ธวัลธรณ์ วัชรพรธนทัศน์ เจ้าของความคิด แอพ "BLOG-C" บอกที่มาที่ไปของการใช้ชีวิต ก่อนจะตกผลึกมาเป็น "BLOG-C" ว่า ปัจจุบันเป็นสถาปนิกอิสระ รับออกแบบและตกแต่งภายในมาหลายปี ในระหว่างเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ส่งงานเข้าประกวดเสมอตามที่อาจารย์ที่นับถือแนะนำ เรียกว่าเป็นนักล่ารางวัลคนหนึ่ง

ที่เขายังจำจนถึงปัจจุบัน เป็นงานแรก และรางวัลแรก คือ โครงการประกวดออกแบบบูธของบริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งคว้ารางวัลชนะเลิศอันดับ 1 ต่อมาก็เข้าประกวดหลายโครงการ ได้รางวัลบ้างไม่ได้บ้าง รวมถึงนำวิทยานิพนธ์ไปล่ารางวัลด้วย และติด 1 ใน 7 หลังจบการศึกษาคว้ารางวัลต้นกล้ามัณฑนากรดีเด่น ในงานออกแบบชุมชนเจ้าของร้านยอมรับ และมั่นใจให้ออกแบบร้านนี้มาตลอด

การใช้ชีวิตของธวัลธรณ์ ทำให้เขาได้เรียนรู้และเก็บเกี่ยวมาเป็นคลังไอเดียที่พร้อมหยิบยกขึ้นมาใช้งาน ตั้งแต่พอใจจะนั่งรถเมล์ หรือรถไฟฟ้ามากกว่ามี และขับรถส่วนตัวออกมาบนถนน แม้จะทำงานมาแล้ว 7 ปีแล้วก็ตาม

เขาบอกว่าเป็นเพราะประหยัดกว่า และไม่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุรถติดบนท้องถนนที่ทำให้คนกร่นด่ากันอยู่ในเวลานี้ แม้คนจำนวนมากจะไม่ได้คิดเหมือนเขาก็ตาม แต่การได้นั่งรถสาธารณะนี่เอง ทำให้เขาได้เห็น และได้คิด

"ขึ้นรถเห็นคนใช้สมาร์ทโฟน เล่นเฟซบุ๊ค หรือไลน์ กันตลอดเวลา แม้แต่ป้าขาย

ธวัลธรณ์ วัชรพรธนทัศน์

มีนบุรีตามความฝันของเรา

โครงการนี้ธวัลธรณ์ ภูมิใจมาก เขาบอกว่า เป็นงานออกแบบสวนหย่อม เพื่อให้เป็นที่ที่เด็กได้มาเรียนรู้ เหมือนปลูกต้นไม้ให้กับชุมชนและสังคม และหลังจากนั้นเมื่อต้องออกจากบริษัทที่ทำงานมาเป็นนักออกแบบอิสระ เต็มตัวเมื่อ 2 ปีก่อน ผูกขาดออกแบบร้าน "ชูชิบอย" 5 สาขา หลังจากการออกแบบร้านแรกได้รับคำชมจากลูกค้า ทำให้อุปกรณ์เครื่องเขียนที่คุ้นเคยที่มหาวิทยาลัยซึ่งอายุราว 60 ปี ก็ยังเล่นโซเชียลมีเดีย"

ไม่นานก็ได้รับแผ่นพับจากบริษัทหนึ่งว่ามีโครงการประกวด จึงนำสิ่งที่ได้พบเห็นทุกวันๆ มาคิด และเขียนเป็นโครงการพัฒนาแอพพลิเคชั่น ชื่อ "BLOG-C" และส่งเข้าประกวดจนได้รางวัลชนะเลิศ

เขา อธิบายรายละเอียดว่า แอพพลิเคชั่น "BLOG-C" เข้าถึงทุกคน เพราะอยู่ในชีวิตประจำวันของคนกลุ่มใหญ่ในเวลานี้ จึงต่อยอดนำสิ่งที่ได้พบเห็น และเป็นไปในสังคมมาคิดแล้ว สิ่งที่สรุปเป็นคอนเซปต์ "BLOG-C" ให้เขา และตั้งต้นต่อยอดโครงการ

มาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่มีสิ่งติดพระองค์เมื่อปฏิบัติพระราชภารกิจตลอดเวลา นั่นคือ ดินสอ กล้องถ่ายรูป แผนที่ และวิทยุสื่อสาร อุปกรณ์เหล่านี้เป็นเครื่องมือในการทรงงาน รวมถึงกระแสพระราชดำรัสเรื่องความสำคัญของการประหยัด

แอพนี้จึงผสมผสานระหว่างเฟซบุ๊ค จีพีเอส กูเกิ้ล แมพ กับคาร์บอนฟุตพริ้นท์เข้าด้วยกัน บวกกับความคิดการได้ "แต้ม" ที่ได้จาก "แม่" ของเขาที่สนับสนุนให้ใช้บัตรเครดิตเพื่อสะสมแต้ม

แอพนี้จะให้คนเข้ามาใช้ประโยชน์เมื่อต้องเดินทาง แต่การบอกเพียงเส้นทางไม่ใช่เป้าหมาย ต้องบอกเส้นทางลัดและรถไม่ติด หรือติดน้อย คำนวณออกมาเป็นคาร์บอนไดออกไซด์ที่ลดได้ด้วย พร้อมได้แต้มมาสะสม สามารถเลือกแลกแต้ม โดยจับมือกับองค์กรที่ช่วยเหลือสังคมในพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศวางเป็นแผนที่ให้ผู้มีแต้ม "คลิ๊ก" จุดที่ต้องการช่วยเหลือ จากสีแดงก็จะกลายเป็นสีเขียว

ขณะเดียวกันสามารถต่อยอดลิงก์กับองค์กรนั้นๆ สร้างช่องทางติดต่อให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมด้วย หรือเลือกใช้แต้มสำหรับซื้อสินค้าที่เป็นพันธมิตรที่อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

"แอพที่คิดนั้น ต้องการช่วยแก้ปัญหาของส่วนรวม โดยเฉพาะรถติด แต่การช่วยเหลือแบบไม่มีสิ่งตอบแทน ย่อมไม่จูงใจคนให้เข้ามามากพอ ก็ต้องให้ "แต้ม" ตอบแทนกลับด้วย"

ธวัลธรณ์ บอกว่า เขาภูมิใจที่ความคิดของเขากำลังถูกนำไปต่อยอด เพื่อให้ใช้งานได้จริง ซึ่งเอาเข้าจริงแล้ว ประโยชน์ที่จะตกกับภาพรวมเป็นสิ่งที่เขาภูมิใจมากที่สุด เป็นอีกงานไม่แตกต่างจากงานอาสาสมัครในต่างจังหวัดที่เขายังคงไปร่วมกิจกรรมเสมอ

และนี่เป็นอีกสิ่งที่ เขาผนวก การสะสมแต้มเข้ากับองค์กรที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือกับผู้ที่ต้องการช่วยเหลือ ธวัลธรณ์ บอกว่า ประสบการณ์ตรงที่เขาได้รับเอง คือ มีเพื่อนต่างชาติที่คุยผ่านเฟซบุ๊คได้ไม่นานโอนเงินให้เขาทันที 20,000 บาท เพื่อสมทบงานอาสาสมัครของเขา แสดงให้เห็นว่าหากใช้จุดเด่นของโซเชียลมีเดียที่ดึงจากต่างที่ต่างถิ่น หลากหลายวัตถุประสงค์ให้มาเจอกัน สักวันจะจับคู่กันได้ระหว่างคนที่ต้องการช่วยเหลือกับคนหรือองค์กรที่ต้องการรับการช่วยเหลือ

ดังนั้นโซเชียลมีเดียจึงไม่ใช่เรื่องของคนเมืองคนรวย หรือคนมีการศึกษาเท่านั้น สามารถดึงคนที่ต้องการช่วยเหลือไปสู่คนที่ขาดโอกาสในพื้นที่ห่างไกลได้ และการที่โซเชียลมีเดียใช้งานในลักษณะโชว์รูปภาพนี่เอง ทำให้การช่วยเหลือต่างๆ ถูกถ่ายทอดทางโซเชียลมีเดีย นำไปสู่การสร้างกระตุ้น และแรงบันดาลใจให้กับคนหลายๆ คนให้ออกไปทำประโยชน์ ดังนั้นหากใช้ศักยภาพของมันอย่างถูกทาง โซเชียลมีเดียจะมีประโยชน์ต่อส่วนรวม